

ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ βραχιόλι πίσω.

— Πιθανόν.

— Ἀπὸ τότε πάλι ἐχάθηκε ἡ κυρία αὕτη. Οὔτε ἐφαινότανε πουθενά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔμαθα ὅτι ὁ Καρνοέλ εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βορισώφ καὶ παρουσιάζεται διὰ νὰ τὸν ζητήσω.

Ὁ συνταγματάρχης μὲ ὑπεδέχθη πολὺ κακὰ καὶ ἔφυγα, ἀφοῦ τοῦ εἶπα πῶς θὰ τοῦ στείλω τοὺς μαρτυράς μου.

— Ἄλλη ἀνοησία.

— Ἡ ὁποία δὲν εἶχε συνεπίαις. Χθὲς ὅμως συνήντησα τὸν Βορισώφ μὲ κῆποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐφαίνετο ὑποπτος. Τοὺς ἡκολούθησα...

— Καλὰ! ἔξυρῶ τὰ ἐπίλοιπα. Τοὺς ἡκολούθησες ὡς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ. Ὁ συνταγματάρχης τὰ διηγῆθη ὅλα.

— Ναί, μὰ δὲν ἤξευρε νὰ σᾶς πῇ ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἔφυγε μὲ τὸν Καρνοέλ εἶνε ἡ ἰδία ποὺ μ' ἐγέλασε ἐμένα δύο φοράς.

Εἶνε αὕτη ποὺ τὴν ἔστειλε ἡ κουλὸ-χέρα νὰ τελειώσῃ τὰς ὑποθέσεις της. Καὶ τότε δὲν εἶχα δίκαιον νὰ σᾶς λέγω ὅτι ὁ Καρνοέλ εἶνε συνέννοχός των;

— Διαβόλε! δὲν ἀμφιβάλλω. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τὰ πῆς εἰς ἐμὲ αὐτὰ διὰ νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμες.

— Ἀλλά, θεέ μου, θὰ τὰ πῶ καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφη μου.

— Πότε; θὰ περιμένης νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην της ἢ νὰ τρέξῃ νὰ κλεισθῇ εἰς κανένα μοναστήρι;

— Ὅχι! θέλω μόνον...

— Δὲν ἔξυρῶς τί τρέχει ἐδῶ. Ἡ ζωὴ μου κατήντησεν ἀνυπόφορος. Ἡ Ἀλίκη οὔτε ὁμιλεῖ πλέον οὔτε τρώγει. Ὁ Βινιόρ φαίνεται ὡσὰν νεκρός. Πάγω νὰ τρελαθῶ.

— Ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων θὰ ὁμιλήσω τῆς ἐξαδέλφης μου, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἀποφασιστικὸν ἀποτέλεσμα.

— Διατί αὕτη ἡ ἀργοπορία, ἀφοῦ μπορεῖς νὰ τῆς μιλήσῃς ἀμέσως. Μὲ περιμένει. Ἐλα νὰ προγευματίσῃς μαζί μας.

— Αὔριον ἂν θέλετε, ἐπειδὴ ἀπόψε θὰ συλλάβω τὸν Καρνοέλ μὲ τὴν ἐρωμένην του... διότι αὕτη ἡ μηδενίστρια εἶνε ἐρωμένη του.

— Τί! θὰ τοὺς συλλάβῃς! καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις;

— Ὡ! ἔννοια σας δὲν ἐπῆγα ἀκόμη εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Θέλω ὅμως ὀριστικῶς νὰ μάθω τί πρέπει νὰ πιστεύω περὶ τοῦ πρῶην γραμματέως σας καὶ γνωρίζω κῆποιον, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι ποὺ κάθεται.

— Διαβόλε! αὐτὸ εἶνε ἐπικίνδυνον ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Καὶ τί εἶπεν;

— Εἶπε νὰ προσέχῃς. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ σὲ σκοτώσουν.

— Μὴ φοβεῖσθε, καὶ δὲν θ' ἀφήσω νὰ μὲ σκοτώσουν ἔτσι.

— Ὁ ἴδιος εἶσαι πάντοτε. Ὅλο ἐμ-

πρὸς πηγαίνεις, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃς διὰ τίποτε. Λησμονεῖς πῶς ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ ληστὰς, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐγκλημα τὸ θεωροῦν τίποτε. Ἀφοῦ ἀντιτίναξαν εἰς τὸν ἄέρα τ' ἀνάκτορα, μποροῦν ἀλλίστα νὰ σὲ δολοφονήσουν καὶ σέ.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας καὶ δὲν εἶμαι εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ἐπειτα δὲν θὰ εἶμαι καὶ μόνος.

Εἰπέτε μου ὅμως, θεέ μου, εἶχατε ὁμιλήσει εἰς τὸν Βορισώφ περὶ τοῦ ἔρωτος; τῆς ἐξαδέλφης μου πρὸς τὸν Καρνοέλ;

— Πρὸ πολλοῦ τοῦ εἶχα πῇ καὶ τι... εἰς ἐποχὴν ὅποτε δὲν ἐμποροῦσα νὰ προῖδω τί ἤθελε συμβῇ.

— Ἐκεῖνος ὅμως ἀπέκρυψεν ὅτι ἐκρατοῦσε τὸν Καρνοέλ. ἤξευρεν ὅτι ὁ Καρνοέλ σὰς ἐθορυβοῦσε καὶ δὲν ἤρχετο νὰ σᾶς πῇ τίποτε. Διὰ τίνα ὅμως αἰτίαν τὸ ἐκρυπτεν ὅτι τὸν ἔχει φυλακισμένον; ἀγνοῶ. Στοιχηματίζω ὅμως ὅτι μετεχειρίσθη μέσῃ πρὸς τοῦτο ἄτιμα.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆρχετο ὁ Ἰούλιος Βινιόρ.

Ἐφαίνετο περίφροντις καὶ μικρὸν ἐξεπλάγη ἅμα εἶδε τὸν Μαξιμόν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν τραπεζίτην, μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ συνταγματάρχης Βορισώφ θὰ στείλῃ νὰ παραλάβῃ τὰ κατατεθέντα κεφάλαιά του. Μπορῶ νὰ κανονίσω τὸν λογαριασμόν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τῆς Ἀλίκης, εἶμαι σύμφωνος, εἶδα τὸν συνταγματάρχην. Ἐχω ὅμως νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἐψιθύρισε ὁ Βινιόρ, προαισθανόμενος καταιγίδα!

— Διατί δὲν μὲ εἰδοποίησατε περὶ τῆς πρώτης ἀποπειράς τῆς κλοπῆς. Μὴ ἐκπλήττεσθε. ἤξεύρω τὰ πάντα. Ὁ Μαξιμός μὲ διηγῆθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χειριοῦ.

— Θὰ ἔκαμνε καλὰ ἂν σᾶς τὰ διηγείτο ἐνωρίτερον, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ταμίας. Αὐτὸς μ' ἐδίασε νὰ σιωπήσω.

Ὁ Μαξιμός οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἔμεινε σύννοος. Ἐσκέπτετο ὅτι πολὺ ἔσπυεν ὁ Βινιόρ νὰ δικαιολογηθῇ εἰς βάρος φίλου του.

— Τὰ γνωρίζω, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Δορζέρ καὶ δὲν σᾶς ἐπιπλήττω. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἡ θέσις σας τὸ ἐπέβαλλε, δὲν ἔπρεπε νὰ παραβλέψετε τὰ καθήκοντά σας.

Ἀς τ' ἀφήσωμεν ὅμως αὐτὰ καὶ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἐξετάσετε τὰ τραπεζογραμματίδια αὐτά, προσέθηκεν ὁ τραπεζίτης δεικνύων πρὸς αὐτὸν τὴν δέσμην τῶν χαρτονομισμάτων.

Ὁ Βινιόρ τὰ ἔλαβε καὶ τὰ ἐμέτρησεν.

— Εἶνε πενήντα, εἶπεν.

— Δὲν ζητῶ αὐτό. Πόθεν νομίζεις ὅτι προέρχονται;

— Ἐκ τοῦ ταμείου βέβαια. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ ἔδεσα, κατὰ τὸ ἰδικόν μας σύστημα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΜΟΡΕ

Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθολόγημα

Α'

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλ κατῴκει ἐν τῇ ὁδῷ Προβέλ, ἡ δὲ Μαργαρίτα Γενεθάρ ἐν τῇ ὁδῷ Τοαλιέρ. Ἀμφότεροι ἦσαν Παρισιοί, συναντηθέντες ἡμέραν τινὰ καὶ ἀγαπήσαντες ἀλλήλους.

Ὁ Ραϋμόνδος ἦτο υἱὸς σοφοῦ ἐπιστήμονος, ὡς ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπίσης, καίτοι μόνον εἰκοσαετὴς ὢν. Διὸ ἡ Μαργαρίτα ἦτο καθυπερήφανος διὰ τὰς γνώσεις ἐκείνου ὃν ἠγάπα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ραϋμόνδος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν Μαργαρίταν, ἥτις ἐλλείπει τῆς Θεολογίας, ἥς οὐδὲ λέξιν ἐγνώριζεν, ἦτο ὠραιότατη.

Δυστυχῶς ὁ Ραϋμόνδος Λούλ δὲν ἦτο μόνον θεολόγος, ἀλλὰ καὶ ἀλχημιστής. Ἐσπούδασε τὴν ἀπόκρυφον φιλοσοφίαν. Ἐγνώριζε πάντα τὰ ἀπόκρυφα καὶ ὠνειροπόλει τὴν φιλοσοφικὴν λίθον καὶ τὸ φάρμακον τῆς ζωῆς, πράγματα ἅτινα ἐφάνιντο ἄφρονι εἰς τὸν ἱερέα Γενεθάρ, θεὸν καὶ κηδεμόνα τῆς ὠραίας Μαργαρίτας.

Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν ἐξωργισμένος λίαν κατὰ τοῦ Ραϋμόνδου Λούλ, ὑποστηρίζοντος ἐν τινι νεοφανεῖ βιβλίῳ ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ λίθος εὗρέθη, ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις του μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἀνεψιὴν του νὰ μὴ συλλογίζηται πλέον αὐτὸν καὶ ὅτι οὐδέποτε ἔμελλε νὰ τὸν ἐπανιδῇ.

— Μίαν φορὰν μόνον, εἶπεν αὕτη.

Ὁ θεὸς αὐτῆς κατ' ἀρχὰς ἐκώφευσεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατετέθη καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο ἡ τελευταία συνέντευξις.

Ἡ νεῆνις ἦτο βεβαιοτάτη ὅτι ὁ μνηστὴρ αὐτῆς τὴν ἠγάπα καὶ ὅτι ἤθελε κατορθώσῃ ἐν ὀλίγοις νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιστήμην του, ἣν πολὺ ὀλίγον αὕτη ἐξετίμα.

— Παρκίτησον τὴν ἐπιστήμην σου ἡ εὐτυχία μας ἐξαρτᾶται ἐκ τούτου.

— Τί εἶναι ἡ εὐτυχία ἀνευ τῆς μαθήσεως; ἀπεκρίθη ὁ Ραϋμόνδος.

Ἐκεῖνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐννόησεν.

— Εἰς τί ὠφελεῖ ἡ μάθησις διὰ νὰ εὐτυχῇ τις; Καὶ ὅταν τάχα ζητήσῃς ἐπὶ πολὺ τί θὰ μάθῃς;

— Ὡ! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, δὲν ὑποπτεύεσαι ὁποῖον τεράστιον ἔργον θὰ ἐπιχειρήσῃ;

— Εἰξέυρω ὅτι ὁ θεός μου τίποτε δὲν ζητεῖ, δὲν γνωρίζει τίποτε καὶ ὅμως εἶναι λαμπρά, ἀπεκρίθη ἡ ἀφελὴς νεῆνις. Τῷ ἀρκεῖ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη. Εἶναι ἐγκρατής, φρόνιμος, ἀγαθὸς καὶ μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίζει διὰ νὰ ζήσῃ πολὺν χρόνον.

— Νὰ ζήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀνέκραξεν ὁ Ραϋμόνδος Λούλ, ν' ἀποθάνῃ τις μίαν ἡμέραν! τότε πρὸς τί νὰ ζῇ;

— 'Αλλά . . . μοῦ φαίνεται. . .

— Σοὶ φαίνεται, σοὶ φαίνεται. . . 'Εγὼ θέλω νὰ πολεμήσω τὸ τέλος, νὰ ἀποδιώξω τὸν θάνατον, νὰ δικαιώσω τὴν ζωὴν.

'Εκείνη τὸν παρετήρησεν. Δὲν ἦτο δυνατὸν ὅμως νὰ ἦτο τρελός, διότι τὸν ἠγάπα.

Τότε ὁ Ραῦμόνδος ἐνθουσιάζετο. Διηγέθη τοὺς μετὰ τῆς ἐπιστήμης ἀγῶνάς του, τὰς νυκτερινὰς ἀγρυπνίας του, τὰ μακρὰ μυστηριώδη ἔργα του. . . θὰ εὕρισκε. . .

— Καὶ ὁ ἔρως μας; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Μήπως δὲν εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν, ἀφ' οὗ κατέχομεν τὴν αἰωνιότητα; 'Εκείνη ἐμειδίασε, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξε τὸν οὐρανόν.

— 'Εκεῖ ἐπάνω ὑπάρχει, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως.

— "Οχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἐπίσης πεπεισμένος. . . 'Επὶ τῆς γῆς.

Τότε μόνον ἐκείνη ἐνόησεν ὅτι ἀπώλετο ἡ εὐτυχία της καὶ ἔκλαυσεν.

— Τί νὰ κάμω λοιπόν; ἠρώτησεν.

— Νὰ μοὶ ὀρκισθῇς ὅτι μόνον ἐμεῖ θ' ἀγαπᾷς πάντοτε καὶ θὰ ὑπανδρευθῇς.

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ νὰ μὲ περιμένῃς.

— Πάντοτε;

— 'Επὶ πολὺ. . . θὰ μείνω μόνος, θὰ κλεισθῶ, θὰ ζήσω ἕως ἔτη πλησίον τῶν καμίνων μου, ἀλλὰ θὰ νικήσω . . . καὶ τότε θὰ ἔλθω ἵνα συμμερισθῶ μαζί σου ἀπεραντοὺς εὐτυχίας.

— "Ας διαρκέσῃς ὀλιγώτερον, ἀλλ' ἄς ἔλθῃ γρηγορότερον, εἶπεν ἐκείνη. Κλαίω ἐκ τῶν προτέρων, προσέθηκε, τὰ ὥραϊα ἔτη τὰ ὅποια θὰ χάσωμεν, τὰς ὥραϊας ὥρας τῆς ζωῆς μας.

— Τρέλα . . . 'Η νεότης εἶναι αἰωνία ὅταν ἡ ζωὴ ᾔται ἀπεριόριστος.

— Πήγαινε λοιπόν, εἶπεν ἐκείνη. 'Εγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην σου καὶ μόνον νὰ κλαίω δύναμαι. 'Επᾶνελθε ταχέως, ἀλλ' εἴτε ἀργά, εἴτε γρήγορα θὰ μ' ἐπανεύρῃς . . . ἰδικὴν σου πάντοτε.

Β'

'Απεχωρίσθησαν καὶ δὲν εἶδον ἀλλήλους . . . ἐπὶ πολὺ. 'Ο Ραῦμόνδος Λούλ περιηγήθη ἅπασαν τὴν γῆν ἵνα ἀποκτήσῃ γνώσεις καὶ τὰ ἀναγκαῖα ὕλικά διὰ τὸ μέγα ἔργον. Εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους καὶ κατόκησεν ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ ὁδῷ, ἐκεῖ δὲ ἐγκλεισμένος νύκτα καὶ ἡμέραν ἐντὸς τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου του εἰργάσθη ἀδιακόπως. Πᾶσαν ἐπικοινωνίαν διακόψας μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, μόλις τρώγων τι καὶ ὅπως ἤθελεν ἡ ὑπηρετριά του, τὸ μόνον πρόσωπον ὅπερ εἶχε δικαίωμα νὰ κρούῃ τὴν θύραν του χωρὶς νὰ εἰσέρχεται ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀνάπτων τὰς καμίνους του, περιστοιχίζομενος ὑπὸ παλαιῶν βιβλίων, ὑπὸ περγαμηνῶν, ὑπὸ μαγικῶν βιβλίων, ὑπὸ ἀμβύκων, διήλθεν ἐν αὐτῷ ἔτη μακρὰ, ἔτη ἀτελείωτα, χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ, οὐδὲ νὰ ἐννοήσῃ τὸν πικερρόμενον χρόνον, οὔτε τὸ ἐπερχόμενον γῆρας.

'Οπόσαι πάλαι, ὁπόσαι ψυχραὶ ἀπάται κατὰ τὸν παράδοξον τοῦτον βίον!

'Αλλ' ἡμέραν τινὰ εὗρεν. "Ω! τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἦτο ἀπάτη. Μακρὰν πᾶσα ψευδὴς χαρὰ! . . . Μόνος αὐτὸς ἦτο ἰσχυρότερος ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ μέγας ὡς ὁ κόσμος.

Εὗρε τὴν ἀθανασίαν. . .

'Επὶ τοσοῦτον ἦτο τότε βέβαιος περὶ ἐαυτοῦ, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὸ πείραμα ἐπὶ τοῦ ἰδίου σώματός του.

Μέχρι τότε εἶχε κάμῃ πειράματα ἐπὶ τῶν ζώων καὶ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του καὶ ἀδυναμίᾳ του, πανταχοῦ ὅπου ἐκάλεσε τὴν ζωὴν ἐπέφερε τὸν θάνατον. 'Αλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἦτο βέβαιος, ἐγνώριζε πόθεν ἤρχετο καὶ ποῦ μετέβαινε. Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐνίκηθη.

'Επὶ, καὶ αἰφνιδίως ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἰσχυρόν, ρωμαλέον, διότι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ κάματος ἐκύρτωσε τὸ σῶμά του καὶ ἡ βεβαρημένη κεφαλὴ του ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Νέον αἷμα, πληρὲς ζέσεως διέτρεξεν ἐντὸς τῶν φλεβῶν του. Νίκη! ἀνερῶνησε καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ του ἡ περιέχουσα τὸ ἱερὸν ὕγρον φιάλη ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐθραύσθη.

Παραφρων ὤρμησεν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων ταύτης, ἐν τῷ πυθμένι δὲ τοῦ ποτηρίου, εἰς τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τῆς καιούσης καμίνου εἶδεν ἀπαστράπτουσαν τελευταίαν σταγόναν.

— Μίαν σταγόναν, μίαν καὶ μόνην. . . Μαργαρίτα! ἀνέκραξε, Μαργαρίτα, διὰ σὲ ἡ σταγὼν αὕτη καὶ ὁ κόσμος ἄς καταστραφῇ. Εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο ἡ ἀθανασία!

Κατῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἔδραμε τεθορυβημένος πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ γηρικοῦ ἱερέως Γενεβράρ.

Εἰς τὴν ἐρώτησίν του οἱ ἀκούσαντες ἐγέλασαν πρὸ τριακοντα ἐπτὰ ἐτῶν εἶχεν ἀποθάνῃ.

'Αλλ' ἡ Μαργαρίτα! . . . Μετὰ δυσκολίας τῷ ὑπέδειξαν τὴν κατοικίαν της, διότι οὐδεὶς ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ ἐγνώριζε τὴν Μαργαρίταν ταύτην, ἐκτὸς γηραιῶς γυναικός, ἥτις ἀορίστως ἐνεθυμήθη ὅτι ἄλλοτε ἐγνώριζε. πρὸ πολλοῦ ὅμως, νεανιδά οὕτως ὀνομαζομένην καὶ ἥτις ἠθέλησε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ μετ' αὐτοῦ. "Ανευ τῆς βοηθείας τῆς γυναικὸς ταύτης οὐδέποτε ἤθελεν εὕρῃ ἐκείνην.

'Εντὸς χθαμαλῆς διωρόφου οἰκίας ἐκάθητο. "Ολος τρέμων ἀνῆλθε καὶ ἔκρουσε τὴν ὑποδεχθεῖσαν αὐτῷ θύραν.

'Η θύρα ἠνεῳγή, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ἂν ἐκεῖ κατῴκει ἡ Μαργαρίτα, ἀπεκρίθησαν:

— Δὲν κάθηται ἐδῶ.

— Μαργαρίτα Γενεβράρ.

Εἶχεν εἰσέλθῃ καὶ παρετήρει ἀνησύχως πέριξ ἐαυτοῦ.

— Μαργαρίτα Γενεβράρ; 'Αλλὰ τότε εἶμαι ἐγώ, εἶπε γραῖα κάτωχρος καὶ ἐρριτιδωμένη, ἐγερθεῖσα κλονιζομένη ἀπὸ μεγάλου θρονίου ἐν ᾧ ἐκάθητο.

— Σὺ!.. εἶσαι τρελή, γραῖα! ἀνέκρα-

ξεν ὁ Ραῦμόνδος Λούλ, ζητῶ τὴν Μαργαρίταν, ὥραϊαν νέαν ξανθήν.

Παρατηρήσας δὲ κρεμασμένην ἀπὸ τοῦ τοίχου ὥραϊαν εἰκόνα νεανίδος ἥς οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ὅτι τὸν ἐθεώρουν ἐρωτικῶς,

— 'Ιδοὺ ἡ Μαργαρίτα μου, ἀνέκραξεν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ ἡ ὁποία ὠρκίσθη νὰ μὲ περιμένῃ.

'Η γραῖα ἐθεώρησε μελαγχολικῶς τὴν εἰκόνα, εἶτα ἐκείνον καὶ ἐμειδίασε θλιβερώς.

— 'Εγὼ ἀληθῶς εἶμαι, εἶπε, καὶ δὲν σὲ ἠπάτησα, διότι πάντοτε σὲ περιέμενον, ἀλλ' ἤργησες πάρα πολὺ, Ραῦμόνδε. . . 'Ο χρόνος ἐπῆλθε πρὸ σοῦ καὶ ἀναχωρήσας ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου σώματος καὶ τοῦ ὠρκίου ἄλλοτε προσώπου μου τὸ ἀνεξάλειπτον σημεῖον τῆς διαβάσεώς του.

— Σὺ, ἡ Μαργαρίτα! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, εἰς τοιαύτην κατὰστασιν!

'Εκείνη ἐμειδίασε αὐθις θλιβερώς.

— 'Αλλὰ καὶ σὺ, Ραῦμόνδε, εἶπε, νομίζεις λοιπόν ὅτι εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ ὃν ἐγνώρισα; Παρατήρησε λοιπόν, φίλε μου.

Τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸ κατόπτρου.

'Εκεῖνος ἔρρηξε κραυγὴν ἐκοιμήθη νέος καὶ κομψὸς καὶ ἐξηγέρθη ὑπέργηρος.

— "Ω! ἡ ἐργασία, εἶπεν.

— "Οχι, τὰ ἔτη. . .

— 'Αλλὰ πόσα ἔτη λοιπόν παρῆλθον ἀπὸ τῆς τελευταίας συναντήσεώς μας;

— "Ημισυς αἰών.

Κατέπεσεν ἐπὶ ξυλίνου σκαμνίου καὶ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν αὐτοῦ μετὰ σκυθρωπῆς θλίψεως.

— "Ημισυς αἰών! εἶπεν, εἶναι δυνατόν; . . .

Πρὸς στιγμὴν μετενόησε δι' ὅλα τὰ ἀπολεσθέντα ἔτη του καὶ τὴν οἰχομένην εὐτυχίαν του.

'Αλλ' ἐγερθεὶς αἰφνης ζωηρός,

— Δὲν πειράζει, ἀνέκραξε. τί εἶναι ἡμισυς αἰών δι' ὃν τινα θὰ ζήσῃ ἀθάνατος.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἀπὸ τοῦ δακτύλου του χρυσοῦν δακτύλιον, οὐτινος ἡ πνεὺλις περιεῖχε τὴν σταγόναν τοῦ ρευστοῦ,

— Πίε, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως, πίε, τὴν ἀθανασίαν σοὶ δίδω.

Καὶ τότε ἐκείνη ἀπωθήσασα τὸν χρυσοῦν δακτύλιον, ἠνέφξε τὸ ἔνδυμά της καὶ ἀπεκάλυψε τῷ Ραῦμόνδῳ Λούλ, φρικιδῶντι, παραμειορφωμένον σῶμα καὶ κατεσκληνὸς στήθος.

— Θέλεις λοιπόν, εἶπε, νὰ δικαιώσῃς τὴν σῆψιν ταύτην!

Καὶ καλυπτομένη αὐθις:

— 'Ο Θεός, προσέθηκε, γνωρίζει πολὺ καλὰ τί κάμνει ὅταν ἀνανεώσῃ κατ' ἑκαστον ἕαρ τὴν φύσιν. 'Ολιγώτερον σοῦ εἰργάσθη, Ραῦμόνδε, ἀλλ' ἐσκέφθη περισσότερον ἔσως. Τῷ σῶμα εἶναι ὕλη καὶ ὑπόκειται εἰς φθοράν, μόνῃ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, διὰ τῆς θείας πνοῆς. Κακῶς μετεχειρίσθης τὸν καιρὸν σου, Ραῦμόνδε.

— Κατάρτα! ἀνέκραξεν οὗτος, διατί νὰ μὴ σ' ἀκούσω προτῆτερα.

Καὶ διὰ τοῦ ποδὸς συνέτριψε τὸν δακτύλιον, ἡ δὲ σταγὼν τῆς ἀθανασίας ἐξητμίσθη ἐν τῷ ἀέρι.

Γ'

Μετὰ ἐν ἔτος ἔμκθε τὸν θάνατον τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὴν σορὸν τῆς ἡκολούθησεν εὐσεβῶς μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας τῆς. Εἶτα μόνος ἐν τῷ βίῳ, ἄνευ ἀγάπης, ἄνευ φίλων, ἄνευ οὐδενὸς φίλου δεσμοῦ, ὅστις νὰ τὸν συνδέῃ μετὰ τῆς γῆς ταύτης, ἐφ' ἧς ἦτο καταδεδικασμένος νὰ περιπλανᾶται ἀκαταπαύστως ὡς θηρίον, ἔζησεν ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἀπαρτήρητος.

Τὸ κενὸν ὑπῆρχεν ὀπισθεν, ἔμπροσθεν, πανταχοῦ.

Οὐδεμίαν παρηγορίαν διὰ τὴν ἡλκωμένην καρδίαν του, οὐδὲν καταφύγιον διὰ τὴν τεθλιμμένην καὶ ἀποτεθαρρυσμένην ψυχὴν του.

Τίς θὰ τὸν περιποιεῖτο κατὰ τὰ ἀτελείωτα ἔτη, ἅτινα θὰ ἔζη; Διὰ τίνα θὰ ἔπασχεν; Δι' ὁποῖαν ψυχὴν, ἀδελφὴν τῆς ἰδικῆς του, ἢ δι' ὁποῖαν αἰτίαν;

Ἐν τῷ φρικώδει κενῷ τοῦ σκυθρωποῦ βίου του, ἐκάλεσε καὶ αὐτὸς τὸν θάνατον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀπέλπιδα πρόσκλησίν του.

Ὁ θάνατος, ὁ τρομάζων τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς ἰσχυροὺς, ἐπιφάνεται ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἀνθρώπου ὡσεὶ ὁ ἔσχατος λιμὴν, ἐνθα ἐκλείπουσιν ἀπασαὶ αἱ ἀνθρωπιναὶ ἀθλιότητες, καὶ πέραν τοῦ ὁποῖου ἀνοίγονται οἱ φωτεινοὶ ὀρίζοντες τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Δι' αὐτὸν ὅμως, οὔτε λιμὴν, οὔτε τέλος, οὔτε ἄστυλον διὰ τὸ μαρτυρικὸν σῶμά του, διὰ τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν του.

Ἄλλως τε δὲν εὗρισκεν οὐδεμίαν διασκέδασιν· ἀνemieχθη μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς εὗρε παιδαριώδεις. Δι' αὐτὸν ἦσαν ὅλοι παιδία, καὶ δι' ἐκεῖνους παρὰ φρων.

Ὅταν ὠμίλει περὶ τῆς ἐπιστήμης του, ἀπεμακρύνοντο αὐτοῦ. Πᾶν ὅ,τι ἔλεγεν ἦτο ὕλη πρὸς ἀστειότητα. Τοῖς ἐφαίνοντο ἀνυχρονισμοί.

— Ἐπέασε ὁ καιρὸς σου, γέρο μου, τῷ ἔλεγον, ἀρχίζεις νὰ μωρολογῇς. Ἄφησε τοὺς ἄλλους τώρα.

Ἡμέραν τινὰ ἐξανέστη καὶ ὠμολόγησε τὴν μεγάλην ἡλικίαν του, τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὰς ἀνακαλύψεις του, ἀλλ' ἡ πόλις ὀλόκληρος ἐγέλασε καὶ τὸν ἐνέκλεισαν ἐντὸς φρενοκομείου. Οὐχ ἦττον ὅμως, ἐπειδὴ ἡ παραφροσύνη του ἐφαίνετο ἡσυχος καὶ ἀβλαβής, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀνθρωποὶ ταχέως κορέννυνται, καὶ νὰ κακοποιῶσιν ἔτι, τὸν ἡλευθέρωσαν μετ' ὀλίγα ἔτη.

Τί νὰ κάμῃ τὴν ἐλευθερίαν του;

Ἦρξατο νὰ ἐργάζεται αὖθις, ἐπὶ δωδεκαετίαν, ἵνα εὗρῃ ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ζωῆς. Ἐφεύρε πλεῖστα δηλητήρια, ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐφθειρον βραδέως τὴν ζωὴν, τὰ δὲ πάρχυντα ἐκεραινοβόλουν τὸν ἀνθρώπον.

Πάντα ὑπάρχουσι σήμερον καὶ δι' αὐτῶν θυματουργοῦσιν οἱ ἐγκληματῆται καὶ οἱ ἱατροί, ἀλλ' οὐδὲν ἐνήργησεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ναί, τὸ βλέπω, ἔλεγε, τὸ μᾶλλον θανάσιμον δηλητήριον δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φονεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ ζῇ τις.

Τὰ πάντα ἐδοκίμασε, σκληροτάτας δὲ βασχύνους ὑπέστη, διότι τὸ σῶμά του ἦτο μὲν προφυλαγμένον κατὰ τοῦ θανάτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατὰ τῶν πόνων. Τὸν ἤκουον νὰ ὑποφέρει γοερῶς, ἀλλὰ μεθ' ἐκάστην κρίσιν ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐπ' ὀλίγον προσβληθεῖσα, ἀνελάμβανεν ἰσχυρότερον τὴν δυνάμιν τῆς καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα κατέλιπεν εἰς τὴν συντετριμμένην ψυχὴν του.

Κατιδὼν τὴν ἀδυναμίαν του ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς τινὰ σοφόν, περὶ οὗ εἶχεν ἀκούσῃ, καὶ ὅστις ἀπέθνησκε τότε ἐκ γήρατος, καίτοι οὐδὲ τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας του εἶχεν.

Εἶπε τὸ ὄνομα του καὶ ἀποκαλύψας πρόσωπον οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔχον πλέον καὶ φρίκην ἐμποιοῦν τοῖς πᾶσι, τῷ εἶπεν·

— Σῶσόν με.

— Τί θέλεις;

— Ν' ἀποθάνω.

— Ἐπ' ἀνελθε αὐριον, τῷ ἀπεκρίθη ὁ σοφός, ἀλλὰ τὴν μίαν, διότι εὐτυχέστερος σοῦ θ' ἀποθάνω μετ' ὀλίγον.

— Καὶ δὲν λυπεῖσθαι;

— Τὸ ἔργον μου ἐπερατώθη.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ γέρον ἔπασχε πολὺ, ἦτο ἐτοιμοθάνατος σχεδόν, ἀλλ' ἐγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του τῷ εἶπεν·

— Ραῦμόνδε, πολὺ ἐσκέφθην ἀπὸ τῆς χθῆς. Ἐξήτασα πολὺ καλὰ καὶ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι οὐδὲν εὗρον. Κατεδικάσθης νὰ ζῇς αἰωνίως. Μὴ ἀπελπίσθῃς ὅμως πρὶν μὲ ἀκούσης ἐντελῶς.

Ὅ,τι εἰς δὲν δύναται, δύνανται πολλοὶ ὁμοῦ. Ἐκεῖ ἐνθα μία γενεὰ εἶναι ἀνίκανος, εἴκοσιν ἐπόμεναι ἐπιτυγχάνουσιν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀνήκει εἰς ἕνα, οὔτε εἰς μίαν γενεάν, οὔτε εἰς μίαν ἐποχὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀναγνώσον ὅλα τὰ βιβλία μου, ἐντὸς αὐτῶν θὰ εὗρῃς μέρος τῆς ἀληθείας, διότι πάντοτε ἦσαν ἐμπνευσμένοι μετὰ τὴν ἀγάπην τοῦ καλοῦ. Ἀναγνώσον πάντα τὰ προφητῆντα ἡμῶν καὶ τὰ μεταγενέστερα. Ἐργάσθῃ καὶ σύ, ἵσως εὐτυχήσῃς νὰ δώσῃς ὠθησιν εἰς τὸ κοινὸν ἔργον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λάμψῃ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ὑψίστη ἀλήθεια· τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ κερδήσῃς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἔμεινα ἄεργος; ἀπεκρίθη ὁ Ραῦμόνδος Λούλ. Καὶ ἐγὼ εἰργάσθην πολὺ.

— Ναί, ἀλλ' ἔμεινε στεῖρα ἡ ἐργασία σου διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μόνον ἐὰν ἐργασθῇς διὰ τοὺς ἄλλους θ' ἀνταμειφθῇς.

Εἶπεν ὁ σοφός καὶ ἀπέθανε, περιστοιχισμένος ὑπὸ τῆς ἀγαπῶσης αὐτὸν οἰκογενείας του, ἥτις τὸν ἐθήρησεν ὑπὸ τῶν συγχρόνων του, οἵτινες τὸν ἐξετίμων.

Ὁ Ραῦμόνδος Λούλ ἀνεχώρησε περὶ φροντίς μὲν, ἀλλὰ παρηγορημένος. Εἶχε πολλὰ ἀκόμῃ ἔτη διὰ νὰ ὑποφέρει, ἀλλ' ἤλπιζεν, ἐπίστευεν εἰς τὴν φρόνησιν σοφοῦ, ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ὥραν τὴν τοσοῦτον ματαίως ἀναμενομένην, καὶ ἦν τοσοῦτον διακκῶς ἐπεθύμει.

Ἐβράδυνε, διότι τὸ ἔργον ἦτο μακρόν, εἰργάσθη ὅμως νυχθημερόν. Ἐπὶ τέλους ἤλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ ἐργασία του ἐκαρποφόρησεν.

Ἀνέκραξεν·

— Δὲν ὑπάρχει πλέον χάος, τὸ φῶς λάμπει.

Καὶ πρὸς ἀνταμειβὴν αὐτοῦ τῷ παρεχωρήθη ὁ θάνατος.

Ἐπὶ τοῦ τάφου του παρήγγειλε νὰ χαραῖξωσιν·

«Τὸ φῶς ἐκδιώκει τὸ σκότος, ἡ ἐπιστήμη τὸ κακόν. Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τῷ ἀνθρώπῳ οὐχὶ διὰ τῶν μυστηρίων, ἀλλὰ διὰ τῶν προσκτωμένων γνώσεων, καὶ τότε ἡ ψυχὴ ἀπαλλασσομένη τῆς ἀγνοίας τῆς καὶ τῶν προλήψεων τῆς ἀνέρχεται πρὸς τὸ μέγα ἐκεῖνο σύμπαν, ὅπερ εἶναι ὁ Ὑψιστος».

Γ. Α. Β.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλ'σση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωστίδες Παρθέναι» ἡ ὁ Μπρδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3,30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 4 [4,50]

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'ου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευσθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Ἱππατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 4.50 [4,70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἑσπερίου δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 4.50 [4,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτασεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγέλου Ὁρλέν..... Δρ. 4.70 [4,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπία Βασιλοπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἑβερ, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτῃ, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρχάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμωδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)